

PENNIG

SZÁM : 92.874

744

J E G Y Z É K Ö N Y V

felvétel 1945. július 12.-én a Deportáltakat Gondozó Országos Bizottság Otthonában /: Budapest, VII. Bethlen tér 2.:/.

Megjelenik:
született: Sarkadon, 1922. május 9.-én
foglalkozása: női kalapos

Táborok: Ravensbrück: 1944 december 8.- 1945 január 9.
Pennig: január 14.- április 11.

Fentnevezett előadja a következőket:

Én a Nemzetközi Vöröskereszt védett házában dolgoztam, mint varrónő, A Sütő utca 2. számú házban varrunk katonai ruhákat. A nyilasok állandóan zaklattak bennünket és végül november 29.-én kivitték minket az óbudai Téglagyárba. December 1.-én aztán a Józsefvárosi pályaudvaron bewaggoniroztak. 75-öt zsufoltak egy kocsi. Elmiszerben az uton nem volt hiányunk, mert vihettünk magunkkal, csak a vízhiánytól szenvedtünk kimondhatatlanul. 1 hétig utaztunk és mindig csak éjjel haladtunk. Nappal kitöltik a vágányokra, azt hiszem ez azért történt, hogy a civilkóssaág ne lássa.

Ravensbrückben megérkezés után minden holmit elvettek tőlünk. A legnagyobb hidegben nyári holminkban kellett fagyoskódnunk a nyitott sátrakban. Feljött a talajvíz és vízben meg sárban feküdtünk. A koszt ehetetlen volt. Egy hét múlva aztán a sátor egyik felén ágyakat emeltek, most már nemcsak a talajvíztől, de a fentről becsurgó esőtől és hőtől is szenvedtünk, ha olvadás volt. Nagyon sokan megbetegedtek, különösen a hasmenés volt gyakori. W.C.-re nem mehettünk, a szükségleteinket bent kellett elvégeznünk. Mosdási lehetőség és ivás egyáltalán nem létezett. 6 hetet töltöttünk itt szörnyű körülmények között. Hajnalban 3-4 óráig Appellt álltunk. Aztán kényszermunkára hurcolták ki minket, melynek semmi

értelme nem volt, csak az, hogy minket kinezanak. Például homokot hordtunk oda-vissza, megállni nem volt szabad, mert állandóan ütöttek-verték minket. Volt itt egy S.S., aki állandóan a kutyáját uszította ránk.

Január elején transzporttal Pennigbe kerültem. Az ut borzalmas volt, ugyanis teljesen nyitott, hóval és jéggel telt vagonokban szállítottak minket. Rengetegen megbetegedtek, mire a 4 napi utazás után odaértünk. Pennigben elég jó fogadtatásban volt részünk. De utóbb kitudt, hogy ez csak képmutatás volt, mert egy héttel később teljesen megváltoztak és úgy az élelmezés, mint a bánásmód a lehető legrosszabb lett. Napi 8 km.-t kellett gyalogolnunk munkahelyünkre. Elképzelhető, hogy hogyan nézett ki egy női munkásláger, melyben víz és vízvezeték egyáltalán nem létezett. Télen havat melegítettünk és abban mosakodtunk. Fűteni csak akkor tudtunk, ha fát és szenet loptunk. Persze igen sokan megtetvesedtek. Sokat kellett Appellt állnunk. Mikor éjjelések voltunk, akkor egész nap appelleztünk, úgy, hogy aludni nem tudtunk és mindenki leesett a lábáról a ki-merültségtől.

Mikor az amerikaiak közeledtek az S.S.-ek kíséretével elindultunk 600-an minden cél nélkül. Délután 1624-től éjjel 3.-ig gyalogoltunk. Egy percre sem lehetett leülni. Én a nővéremmel voltam és már alig bírtuk a gyaloglást. Éjjel 3.-kor eldöntöttük, hogy megszökünk. Fáradtak voltunk, leültünk az út mellett és reggel, amikor kivilágosodott keresztünk egy kibombázott házra. Itt meghúzódunk. 3 hétig élünk így; egyik kibombázott házból a másikba bolyongva. Mindenütt féltünk, hogy észrevesznek bennünket. Krumplit ettünk nyersen, mert nem volt főzési lehetőség. Persze nagyon leromlottunk. Végül a fronton keresztül szöktünk át az amerikaiakhoz. 5 hétig élünk Zwickauban. Aztán az amerikai zsidó-táborba mentünk Waldenburgba. Itt minden emberileg elképzelhető jóval elláttak bennünket és teljesen felruháztak.

A jegyzőkönyvet felvette:
Poliák Franciska

